

העלון לאברכי כולל, בני הישיבות ולכל לומדי התורה

א איחוד בחידוד

המאחד בקרבו חידודים ותשובות בהלכה ובאגדה

לע"נ ר' שמעון יהודה זצ"ל עש"ט
בן הגה"צ ר' אברהם יעקב (ויירל) זצ"ל ע"הלע"נ הרב יוסף זצ"ל קולמן
בן הוזבר הרב אהרן דוד זצ"ל

נפלאות מתורתך

"וַיֵּד יַעֲקֹב נָזִיד וַיֵּבֵא עֶשְׂו מִן הַשְּׂדֶה וְהָוָה עִיף. וַיֹּאמֶר עֶשְׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלִיטְנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֲדָם הַזֶּה כִּי עִיף אֲנִכִּי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֲדָוָם". בראשית כ"ה, כ"ט-ל.
המבט המטעה שהיגר מבקש להחזיק בו בני אדם, הוא ב'רשע' וטוב לו, במימיו אודות חיי הרשעים שהמהל על הצד היותר טוב, אין להם שום מעצורים ויכולים לעשות ככל העולה על רוחם, ועל כן שונים להסכים כי בודאי כל המציאות של חיים אינה אלא בהנאות רצופות וממושכות, והינם בפסגות מרוממות של אושר, צוחקים ושמים בלא כל טרדה ופחד וחשש מנתית דין וחשבון על מעשיהם הרעים.
וכבר אמרו הדורשנים כי בפרשנים מעניקה לנו התורה חרך של הצצה לעולמו של גדול הרשעים, אשר תוארו הרע הפך להיות חלק משמם, 'עשו הרשע', אשר למרות שזכה לגדול בביתם של יצחק ורביקה הצדיקים והיה נכדם של אברהם ושרה הצדיקים וגדל על יסודות חינוכם המשובח, עזב את דרכם הטובה ובהר באפסות של רעה מרובה, והרשע בכל מעשיו, וכבר בחיותו כבן חמש עשרה שנה, ביום אחד עבר על חמש עבירות חמורות (ב"ב ט"ז ב', שמו"א א', ותנומא שמות א', וע"פ ב"ר ס"ג י"ב ועוד), ולכאורה במצבו הנוכחי בו רשע זה הצליח להרשע ביותר ולעשות ככל העולה על ליבו, היה עליו להיות מאושר ורשע ושמה, אך תחת זאת מעידה התורה על מצבו, שהיה רעב עד מאוד ונצרך לבקש מזון מעיקב אחיו העדיק, יחד עם זאת הוא תשוש במצב נוראי עד שאין כוחו לאכול בעצמו, ונזקק הוא שילעטיו אותו במאכל, ומרגיש כי רע מחמת חוסר סיפוק ותסכול, חסר כל מטרם בחייו המשמימים, ונמצא בתהומות עמוקים של רצון, וכפי שעומד לפני מיתתו, וכלשון התורה (שם ל"ב): "וַיֹּאמֶר עֶשְׂו הִנֵּה אֲנִי הוֹלֵךְ בְּלֹמֹת...", ואין מקרא יוצא מידי פשוטו.

וכן המה חייחם של הרשעים, אשר מבחין נדמה כאילו המה מאושרים ויכולים לעשות ככל העולה על ליבם, אך בפועל מצאיהם המה בתהומות בד חף רצון למות ולהפטר מחייהם האומללים, בשוני מוחלט מכל שומרי התורה ומצוותיה, אשר לאורך שנות חיים חשים בתמידות בשמחה ובששון בעקבות קיום המצוות והתגברות על יצרם, וגם כאשר חווים קשיים והתמודדויות, ואף אם עוברים לפליה וכשילון, יש להם מטרם ותכלית בחיים, וכמעט בכל עת חשים סיפוק והנאה מלעשות רצון קונם, וזאת מלבד שכרם הרב והעצום לעולם שכולו טוב ולנצח נצחים.

כל הלומד פסוקים אלו אודות עשו הרשע מצבו ודבריו, מתקשה לשם מה מקדימה לנו התורה לכתוב כי בביאת עשו מהשדה הוא היה עיף, כאשר בפסוק הסמוך עשו הרשע מכריז על כך בקול גדול 'כי עיף אֲנִי', ובפשוט מובן כי עייפותו זו לא התחילה ברגע זה, אלא כבר בביאתו מהשדה היה עיף, אם כן מדוע הוצרכה התורה לכתוב לנו זאת.
ובאמת שבר חז"ל התקשו בזה, ודרשו ב"ר ס"ג י"ב, ונתנומא כי בדרש ד', ב"ב ט"ז ב' ועוד, כי עייפות זו שכתבה התורה באה להורות שבהיותו בשדה עסק ברציחה, וכדאיתא ב"ר שם: "וְהָוָה עִיף. שהרג את הנפש, הן מה דאת אמרת (וימיה ד' ל"א), כי יָקָפָה נִפְשִׁי לְהָרְגִים". ויש מדרש חז"ל שהרג באותו יום את נמרוד הרשע, ובפרש"י שם בקצרה: "וְהָוָה עִיף. ברציחה, כמה דריתא, כי יָקָפָה נִפְשִׁי לְהָרְגִים".
ודרשה זו צריכה תלמוד והבנה מכמה פנים.

ראשית היכן מצאנו שצנעם ההרגה והרציחה מעייפת את הרוצח עד כדי שכוחותיו אלו שיו יכול לאכול בכוחות עצמו ונזקק שילעטיו זו לא המלה לפניו, במיוחד לרשע ורוצח כמותו המלומד במלאכה זו.

שנית, ככל שהעייפות הראשונה נדרשת על רציחה, מה יפרשו בדברי עשו הרשע אודות עייפותו, שכאמור נכתב בשנית, בראשונה בתיאור התורה על מצבו בשעה שחזר מהשדה, ובשנית בדברי אותו רשע ליעקב אחיו על בקשתו שילעטיו אותו את המאכל.

בשלישית צריך ביאור, דהנה דברי הפסוק הנזכר ממנו דרשו ענין הרציחה, מתפרש על הנרצח ולא על הרוצח, כדכתיב שם: "כי קול בחוליה שמעתי צֶהָ נִמְכְּרִינָה קול בת ציון תתפח תפרש כִּפְיָהּ אוֹיָא נָא לִי כי יָקָפָה נִפְשִׁי לְהָרְגִים", וכביאור הדר"ק ועוד מפרשים, שהנביא אמר כי בת ציון תרים את קולה בבכי בקול החולה והיא הילתה בשעה שישבת על המשבר, ועוד יותר תוסף להתייחס מכבדת קודם לידתה הראשונה, הופרשת כפיה מרוב כאב ועוד, כך מבינה בת ציון ואומרת היא נא כי נפשה עייפה מלסכול את הצער הגדול לרוב הורגים שמצאו אותה, והיינו שתתמה ותקונן על רוב הרגיה. ויש הפסוק מתפרש על צער וצעקת התרגים על ההרגה, והביד דרשו שמאן על עשו שהרג אחרים [אכן אם זה רק 'מריה שוה' מלשון 'עייפות' המאמר בהריגה, זה לא קשה, ואמ"ל].

ובאחרונה צריך להבין, דהנה עד לאותה שעה עשו הרשע פשט את טלפיו הטמאים והכריז על עצמו שהוא צדיק, שבלאותיו המפורסמות שהביאו חז"ל על המלה והנבון כיצד מעשירי אותם, ועוד כהנה 'מעשי דברי צדקות' שחזיקו חז"ל, וכיצד לפתח במקום זה מגלה עשו הרשע את רשעותו שעסק ברציחה באותו יום.

בנוסף יש להקשות באותו ענין מסיים דברי הפסוק: 'עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֲדָוָם', מדוע דברי עשו הרשע בבקשתו את נזיד העדשים שכיהנו 'הָאֲדָם הָאֲדָוָה' נחשבים לדבר כה מוטיב באישיותו של אותו רשע, בעבורו מאותו יום נשנתה שמו להקרא 'אָדָוָם'.

אחת מההנחותיהם המופלגות של הצדיקים היא בענין הזהירות מלהנות מאחרים, המורה על פסגות מרוממות של נקיות כפים, וכפי שלמנו בחוליו ז' ב': "אמרו עליו על ר' מנחם בן אייר, מימיו לא בצע על פרוסה שאינה שלו, ומיום שעמד על דעתו לא נהנה מסעודת אביו". והוכיז זאת הרמב"ם (פ"ה מהל' עדות ה"ב), כהנהגת הצדיקים והחסידים הראשונים.

והנה עשו הרשע אשר היה אומן במלאכתו למרות לבוצ בני אדם, כפי שדרשו חז"ל בעדות התורה עליו (בראשית כ"ה כ"ז): "וְהָוָה עִיף אִישׁ יָצָא יָצִיד אִישׁ שְׂדֶה", וכדאיתא ב"ר ס"ג י"ב, שהיה צד בפיו את הבריות, כתבו הקדמונים כי אחת מדרכיו הללו לצידת הבריות שייחשבו עליו כי הוא צדיק, היתה על ידי אחיזתו של עשו הרשע בהנהגה זו המיוחדת לצדיקים וחסידים, שאינה נהגה מאחרים, ומורה על דרגה נעלה בבקיות כפים, אשר מאז שגדל שש הרשע החל לנהוג במידותיו לא תהיית את הנהגתו, ונמנע מלהנות מסעודת אביו ואף לא בצע או אכל ממזונות אחרים, וכל זאת כחלק מהנהגתו הרעה והמושחתת שעושה מעשה זמרי ומבקש שכר בפניחס, כשפושט טלפיו כחזיר שיחשבו עליו כי טהור הוא, וכפי שהוספנו לדרוש בגנותו ב"ר ס"ה א' ועוד.

על ההנהגת הצדיקים והחסידים הללו השתית עשו הרשע את היותו איש שדה העוסק בצידת בעלי חיים, באומרו כי אינו רוצה להנות ממה שאחרים עמלו וטרחו לו, גם אינו חפץ להיות סמוך על שולחן אביו ולהנות ממנו, ולכן עליו לעסוק בציד, להפסד את חיות השדה אשר אינם שייכים לאיש, והנעתו אליהם היא על ידי טירחה אישית מרובה של ציד, אשר על ידה יזכה בהם ובכך ממשיך בהנהגתו המרוממת.

רבי משה סופר זצ"ל (ה'חתם סופר' בחיבורו 'חתם סופר על התורה', פרשנותו עמ' ק"א, ד"ה מכרה), הביא את האמירותיו של עשו הרשע באותו יום באופן ארוך ושוהה, והוא, כי עייפותו של עשו הרשע לא היתה מחמת המרה את אחרים, אלא מחמת אחרים שביקשו להורגו, והיינו, דאמנם אותו רשע כבר מאז היותו בן שלש עשרה שנה פירש לבתי עבודה וזה החל לעסוק בגל ועושה ורציחה, וכפי שדרשו חז"ל (נדרים), אך באותו יום בו מת אברהם, אחיו שהתחיל בו להיות נמרוד הרשע שיתכן והיתה מצוה גדולה בהריגתו משום 'ובצרת הרע מקרבך', לאחז כבר כאשר ביקש עשו הרשע לעצמי במעשיו הרעים ולשדור להורגו עוד אחרים, יתכן וזכותו של אברהם קנו שפטר את אחרים היים עמדה לו לכל יצאש במלאכתו הרעה, ויתכן גם כי נמאזו אותו יום לא שפר עליו, וכאשר ניסה לקום על פניו ולנוגנם לרצוחם, התאווה הללו בגבורה הרבה כנגדו ונמאזו ונלחמו בו במאבק רב ומשך שעות ארוכות, עד שביספו על דבר גברה דם עליו, וכאשר ניצחתיו שללו ממנו את כל מזונו ועמדו לרצחו נפש, ובקושי נמלט מהם חסר כל ובידים ריקניות, וכך הגיע מהשדה לאחלו של יצחק אביו, עיף ומיוגע, מורעב ותשוש, מתוסכל ומנוצח, כשאף שמלתו לעורו, אותם בגדים ששדד מנמרוד הרשע.

נמצא כי עייפותו הרבה של עשו הרשע באותה עת, היתה מחמת שביקשו להורגו ובקושי רב ניצל מיד מפשעו, וביאור זה עולה ע"פ דרשת חז"ל עליו ב' ששון יצא הנזכר בפסוק בידן אודות עשו הרשע, לפסוק הנזכר מנבואת ירמיה: 'כי יָקָפָה נִפְשִׁי לְהָרְגִים', שכאמור כוונתו על עייפותו הנפש עליה מתאוננת 'בת ציון' מרוב ההורגים את בנייה.

ומסיק ומבאר, כי באותה עת שעשו הרשע נכנס לאחלו של יצחק, מוצא בו את יעקב אחיו המבשל נזיד עדשים, פנה עשו הרשע אל יעקב וניסה לרמותו בסיועו מאורעותיו הנוראים שהיו לו באותו יום, באומרו, כיצד הלך לתומו בשדה לצוד כלכל את נפשו בדרכו בקודש שמעדיף להתאמץ ולהשיג בעצמו את מזונו מבלי להודקק לאחרים, ולפתע

לעילוי נשמת

זקנתינו מרת אסתר אלן ע"ה ליאון ב"ר רפאל ז"ל

נלב"ע כ"ד מרחשון תש"מ

תנצב"ה

פרשת תולדות תשפ"ו

כתב חידה

בפרנסים הטובים שעמדו לעמי נחשבותי,

גם עקב הטובה המרובה שקיבלו בזכותי.

בשלשת הנביאים מבשרי הגאולה נמנית,

ואף לתפקיד ההוראה לשכמותי נתמנית.

כבוד גדול קיבלתי כאשר לקיתי ונרפאתי,

ובאותה עת גם נשכרתי על מה שהמתנתי.

מ י א נ י ?

רמז: דמות מבין 'רועי ישראל ומנהיגיו'!

חילוקא דרבנן

כתיב (בראשית כ"ה כ"ב): "וַיִּתְרַצְצוּ הַנָּהִים בְּקֶרֶבָּה וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֲנִי וַתִּפְלַךְ לָרֶשֶׁת אֶת ה"י". ופירש"י: "וַיִּתְרַצְצוּ... רבותינו דרשוהו לשון 'רצצה', כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר, יעקב רץ ומפרסל לצאת. עוברת על פתחי עבודה זרה, עשו ומפרסל לצאת. דבר אחר, מתרצצים זה עם זה ומריבים בחלת שני עולמות". ומבואר, שכבר במעי אמו רצה עשו הרשע לצאת בשעה שעבר ליד פתחי עבודה זרה.

ע"י בגמ' (סנהדרין צ"א ב'): "ואמר לו אנטונינוס לרבי, מאימתי יצר הרע שולט באדם, משעת יצירה או משעת יציאה, אמר לו, משעת יצירה. אמר לו, אם כן בוטל במעי אמו ויוצא, אלא משעת יציאה. אמר רבי, דבר זה למדני אנטונינוס, ומקרא מסייעו. שנאמר (בראשית ד' ז'), לַפֶּתַח חֲקָאת רִבְעָ". ומבואר, שאין יצר הרע שולט באדם קודם שיצא ממעי אמו. ומדוע רצה עשו הרשע לצאת ממעי אמו, בשעה שעבר על יד פתחי עבודה זרה.

וצריך ביאור!!!

מדור זה נתרם לע"נ איסר יעקב בן מנחם מנדל וחנה בנה בת שמאי ז"ל

מענינא דסדרא

"זאת ברית אשר תשמו... המול לכם כל זכר" (בראשית י"ז י').

היכן בפרשתינו, מצינו מעשה או הנהגה בענין 'ברית מילה', או שניתן ללמוד על דבר מענייני 'ברית מילה' מעלתה וכוחה והלכותיה, או על הדרכים והצורות הראויות אל עשייתה?

מדור זה נתרם לזכות חוה בת חיה שרה

המשך: פתאום קמו עליו זדים ופריצים, גנבים ורוצחים, ושדדוהו ושוללו ממנו את כל רכשו וכמעט אף הרגוהו, וכעת הוא עיף ויוגע ורעב מאוד, ולכן בשל מצבו הנוכחי הקשה שנמצא בחוסר כל ובתשישות מוחלטת, מחוסר ברירה נאלץ הוא באופן חד פעמי לוותר על הנהגתו הקדושה והמרוממת לבל להודקק לטובות אחרים וסעודתם, ועל כן מבקש הוא ממנו, כי יגמול עמו חסד ויביא לו מהאדם האדום הזה, אותו נזיד עדשים, וילעטיו אותו ממנו, שכן נמצא במצב של אונס גמור מחמת עייפותו ותשישותו הרבה, ובצערו כי רב מחמת כך נאלץ לוותר על הנהגתו המרוממת והמקודשת ולא יאילץ לאבדה.

יעקב אביו שהכיר היטב את אחיו, החכים בתבונתו המיוחדת ב'חכמת התורה' לעשות לו 'תרגיל' מיוחד, באומרו לו, כי מבין אל ליבו את הקושי העצום שיש לו 'לשבור' את הנהגתו הנוכחית המרוממת לבל להנות מסעודת אחרים מחמת כורח המציאות בו נמצא, על כך, למרות שכעת אין בידו פרוסה שהוקנה לשלם על מזונו, יש לו עבודה עצה טובה ונפלאה כי גם היום אל תצא תקלה ומכשול תחת ידיו, שחלילה יאכל מאחרים בחינם, אלא יוכל להמשיך בהנהגתו המיוחדת והמרוממת, ואפשר לו לשלם דבר תמורת המזון, והוא (שם ל"א): "מִכְרָה כִּיֹּם אֶת בְּכֹרְתְךָ לִי", והיינו כי הוא מסכים לגמול עמו חסד עקב המצב הקשה בו נמצא, שימכור לו את בכורתו תמורת הנזיד ודמי ההלעטה, ומדייק לומר לו 'כִּיֹּם', כי רעיון זה קיים רק היום ובמצב הנוכחי שאין בידו מאומה לשלם עבור הלעטת הנזיד, ובאופן זה יזכה להמשיך בהנהגתו המרוממת והמקודשת ולא יאילץ לאבדה.

דברי הצעתו הללו של יעקב אביו, השכיל להביא את עשו הרשע למצב בו יעדיף למכור את הבכורה, כפי שאכן היה, העיקר שיוכל להמשיך לפשוט את טלפיו ולהכריז על עצמו כטהור וצדיק ואוחז במדה המעולה לבל להודקק להנות מאחרים, וכפי שמסיים החת"ס את דבריו שם בברכה (ע"פ הפסוק בזכריה י"ג ד'): "וְכֵן יֵאָבְדוּ כָּל הַלּוֹבְשִׁים אֶזְרָת שָׂרָה לְמֶנֶם כִּפְשָׁה".

והנה החת"ס מקדים לכתוב בראש רעיונו זה, כי כל מהלכו זה הוא 'לולא דמסתפינא', ועיקר פחדו מובן היטב, דכאמור לעיל דרשה זו על לשון הפסוק: "וְהָוָה עִיף", דהכוונה כי מרגיג את אחרים ואל על עייפות מאחרים המבקשים להורגו לכאבואר של החת"ס, נזכר במקומות רבים בדברי חז"ל אשר מנו את חשמת שביקשו אחרים להורגו וכפי שנתבאר, ויום ב"ב ט"ז ב', בב"ר ס"ג י"ב, ונתנומא כי תצא ד' ועוד, ובפרש"י שם, והביד יפרש את הפסוק דלא כדרשת חז"ל מפורשת, אשר לא מצאנו בה חולק הלומד באופן אחר.

וביאר רבי ארון רייז' שליט"א (ראש ישיבת 'אוואולק' שבליקאווא), כפי שמסר בוודד השבועי), דהנה בתחילת דבריו הקטנו מזל לשון עייפות הנזכר בפסוקים ידן, אחת דברי התורה על מצבו של עשו הרשע בשעה שבא מהשדה: "וַיֵּבֵא עֶשְׂו מִן הַשְּׂדֶה וְהָוָה עִיף", והשני בדברי עשו הרשע בבקשתו מיעקב: "הֲלִיטְנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֲדָוָה הַזֶּה כִּי עִיף אֲנִי", אכן ב' דברי החת"ס אפשר לבאר שפיר, כי דרשות חז"ל, אודות מעשיו הרעים של עשו הרשע באותו היום שהרג את הנפש, נכללים במה שהתורה מעידה על מעשיו הרעים וכותבת על עייפותו כאשר בא מן השדה, שעייפות זו מורה על רציחת אחרים. ואילו דרשת החת"ס על עייפותו של עשו הרשע מאחרים שביקשו להורגו, זאת לומדים מדברי עשו הרשע ליעקב בה מתלונן על עייפותו, שעייפותו זו היתה מחמת שביקשו אחרים להורגו וכפי שנתבאר, ונמצא כי, על המסתפינא' של החת"ס אינו אלא על דרשת לשון עייפות האמורה בדברי עשו, לדורשו אחרת מדברי חז"ל אודות עייפותו האמורה בדברי התורה אודות מעשיו הרעים של אותו רשע.

ומעתה אפשר להוסיף ולבאר, כי לפי זה מובן היטב גם מדוע זכה אותו רשע בכינוי אָדָוָם בעקבות קריאתו לנזיד על שם צנעו, דהרי מדובר באדם שבאותו יום גם רצח אחרים ועבר על עבירות מורדות ביותר, וגם עמדו עליו להורגו ושוללו ממנו את כל רכשו, וכעת מגיע עיף ויוגע רעב ומתוסכל מכל מה שעבר עליו, ועדיין מנסה לרמות את אחיו כי נמצא בדרגות נעלות של צדיקים, ועם כל זאת, כאשר רואה את האוכל, התאוה כה גדולה עד שמנחנו בהתחנקותו על שם צבעו האדום, נדון הוא שיקבע שמו אָדָוָם, להודיע על עוקם שפלנותו ורדיפתו אחת תאוות ליבו, עד כמה אומלל הוא בכל חייו, מלבד מה שסופו ויורש יגיעוהו לנצח נצחים, ונגדו אחיו יעקב הצדיק זכה לקדש עצמו כל ימי חייו להיות המבשר באבות הקדושים, לשמש כ'מרכבה' לשכינה הקדושה, ולהעמיד את כל עם ישראל הקדושים והטהורים, מלבד חלקו העצום והנצחי בעולם שכולו טוב ולנצח נצחים, וכונו ח' לזכוב במעשיו וללכת בעקבותיו לעשות רצון בוראנו וחפץ יצירתו ולזכות לחיי העולם הבא.

סיפור וסאלה בעידו?

פסח ל' למדנו לדעת בעלי בתים' היא היפך 'דעת תורה', כללו בזה פסטים רבים עד אין קץ. אחד מהקטנים שבהם הוא אודות הקמת תופתיות זו לידם בשבועה של אלו שקידו אינם שומרי תורה ומצוות, ובעיניהם שבירתו. 'ענין בתינו', אין לך דבר חסר כל עתיד מאז. הרי גם אנו יצאנו לרשות הליכה, ולידים מחשבים המקום, כל מה שהנגנת השקיע ברוב כוחותיה, הכל היה רבני, ואחר כך, אותם ילדים ידעו ויבדלו ללמוד בחדר המסגרות, לכל נלמדים חכמי חלוד, ובאר שבע ישיגלו הוראותיהם, דרוקים מחדש ושמירת המסורת, לכל מה שהשקיעו עליה כוחות, הכל נראה חבלני ורוב, הכל נענה בדרז גושבות, ויחידים חללים חקלים עקרי.

אלא שדרה של אור אינה, כן, אלא הוראה היא שהי עיבדו, פסחתי קיום גנים גם במקומות הללי, כאשר כל דבר התמחקר בגנים אלו, מלבד מה מנטע מנוע לשמור לעלמוד פכירה והבליה, ועל דם מתחבנים ודור התורתי והולכים מדינה, לכל יום שעוד היה חולך בדרך ה', חשוב ורגיז מאד לפני ה', אף אם בסופו של דבר היה ל' משיח' לחלל בדרך זו. התמחקר במצבים כאלו היה לו רודע בדמעה, וה מה שמור 'אלו' א', ססדר ורגיעים קראו אמנה, וככתב תוספות את דברי הירושלמי, 'שממאין הם העולמים הורע', ועל הורעיים במקומות אלו להאמין 'הם חי העולמים, הורע והלשמה לרודע, ואם אפשר לדעת מי מאותם ורגיעים ניבטו ויצמח ויקים בית נאמן לה ותרונה, כאשר בכל זכויותיו היה יותופים אלו שדרעו בדמעה.

ה' שהוא מסובב כל הכיבוד, סיבב שיעוריה של 'חזק' לקחת במחשבה. והרופאים בארץ הקודש לא ראו כל דבר מיוחד, והלקח ממילא את נאמבי הוראה. בנאד הוסיים דבר ויחל, וכל דבר החלילי 'מורוקה' קבע באותה עת פרסופוס דוד מארז מרקיסי, שיתכן ויהיה ליתות הכלב טריוס. לאחד בדיקה קלה טען הפרסופוס של דוד, עליו לטפול, אלא לשלודך כל יום, וכיטורנו לכלב החלילי בכל יום ויום למשך שנה עד שתעייים לצוד הארץ וסיוט סיול ומקבץ. באותם ימים היה בנא שבע בדר מבטות עולם ערוב, וקשה היה להיחלע על הדעת את האפשרויות להתרומם מבטות בסמוך ליל חלילי.

ככל ידוע שמה תורה ומצוות, פנה ה' ליחלז לפרן שליטא', מה היה דרדז אשר ילך זה הארבע מאה שנה, במיוחד שלש על כן טען שישקע שארם ליחלז להתרומם בדרז תקופה אחרת באב קרוב שיהיה. פנה ה' לפרן שליטא' מהפכר את ה' בנאדותיו ויבכולותו, אשר לו שנים ה' אתה לידו בדר זה, שישכיר במקום דרדז לעמוד מרורי כלל עתיד המפושד, והמה שמת על בן גנז ילד לעמוד, על כן שקיים במקום נרד, עתידו ובעבור זה היה נשמות היתויות, המתרודות בעיר האבות, ואינם דודיעים כלל על יחוסם החשוב, היותם בני אברהם יצחק ויעקב, אם שייך לשלש את הסיפולים של הרגיע יחד עם עבדתה כנגנת, והדבר יכול להיות עוד יותר טוב.

אל קלה ומה התחלחלה, רק חמשה הורים הסכימו לשלוח את ילדיהם, לא היו אלו משפחות שהיה להם קשר קלודי, והחמשה רוצי שנים ילדיהם היה קשר שומד, שיהיו שיש שבת ארבעה מדלקת ודור אשר קדוש, שישכילו בזה הפסח ומהו זה הסוכות, שישמענו מעט של שהם אבות ומשה רבני. אלא שבעבור סמפר כה ממוצגים של ילדים, אין לך תבטיב להחליע על אהרן, וכל מה שהחשוב על מה היה, כמות שפרן שליטא' אף ועודד את ה' לחלץ בכל עת, ואף אדג עבדור לכליב יב שישמיו בדרז לכליליו, והוסיף וקראו מבטות בעל חלקים מקום חלוד, בדיע, היותה היחידה לרפואה שלם במהרה.

באחד הימים הגיע לן זה הוריס שאינם שומרים תורה ומצוות כלל, וסיפרו ששכנינם הם ראו את המסיתים לר הגנת לילדים, וכן רע הקצבונה המצומצמת, ועל הנוחול של זה בתוככי הבנין, ועל כן גם מבקשים להחליט את בנם לו כילין מן הבניין. גם הגנת שחששה שהסוכות של אותו ליל, גורמת להוריו להחשוב בתנין מה היה, בטענה שהם מערדיים ורוצים את הפעולות לשמירת תורה ומצוות, על כן אמר להורים שהיא אינה ידעת אם כדאי להם לחלץ את בנם, היות ומדובר בני בנים.

ההורים הדבי שיהם מודיעים להסדרן זה, אלא שם כל זה הם חושבים שהם לא עתיד להפריע לבנם אם הוא רמזל שנה אחת בנן בדי. אין לא חושש, אם היה רבא, שיהיה ישיעה לנן כאן המפגנת לסגור את הכנישנים שבין כן, שאין לן מה לחשוש אם ילמד בן איכותי להיות היותו כדור כדתי.

למחרת התקדש הנצורץ ילד נטף, לן, היה זה לו מדיענה, ותרן מן קצר ההורים ויו מרצוים מאד מהחלטים, במיוחד שההוטט קיעו שלהם ביקר כשומים של ילדיו הורים, ודבריו ידועו, יתר, וכל כן היה לעורר ולדברגן אותם וטעם מתחברים, לשלוח את ילדיהם לנן הדתי, כשהם משמעינים אותם שאין להם כלל לחשוש שבניהם יצאו חרדיים, אלא רק יתעדנו מעט וישמענו קצת דברים היחודים.

החשש הראשון של יום היתעורר, כשראת את בנו הקט ממלמל כמה מילים לפני שהיה אוכל דבר מה. מה אתה עושה, שאל האב את האוטוסי. כל התלכלכל שיהיה לאבוי, את הדברים שיהיה להחליף עתידיו קעט בלבבותיו. שאל ברא את השמינית את הארץ, ודבר יעשה עבדונית את המאכלי, על כן גז מודים ללד לפני כל מאכל שאנו אכילים. חששו שהיו היה כשרה את בנו נטול דיום בדיקו לסיוריו, והוא ושאלי, מאד היה נטול דיום 'במפתחות', כל עתה חשב, שהיה, אלא על במתנותיו ב' כשיוריו', כי דק כן הגיטלה בדיב בלי להיות יורו הורדיו וקדושים, והם שמה כל בזה משה שאנו עושים.

עוד באותו ערב שחיו ודבר עם רגיייתו, ואמר להו בשבנו הורל לעשות ולהם 'סמיני' בבית, בסוף הוא גם ירגעה שנינו יוריל גילי בכל בקור ונדרב ילדיו האוכל. אלא שהרגיעה שעבדה כמורה בבינה' א' שהיה ספר של פורקיו, על רואתה בכל יום את התנתנותה הסה של חילדים, אמר לבצעלה, על החרחי שעלינו גילי כדבי שלבנינו יחידה לידות שנו רועהה, לא הוזה. במיוחד, הוסיפה האם ואמרה, שהיא עדיין לא ביקש מאמנו דבר, רק אתה חוששים ממה הבאות, אשר לך, גזנו יכילים לחלילי, כשהארץ שפועותי מאמנו יעבדו את הגבולות, נעבירו מדידת לנן שבו כל מלמדים את הילדים את הדברים הללו.

באחד מימי הששי, שם קלה לאחד שרן חור מהרן, הוא פנה אל השליח, מתי היה מדליקת נרות שבת. אחת השביה, לן קלה למחרת דתוית מדליקת נרות ואצל שבת, לן מדליקת נרות ושתובנה זו לא את הספקיה בדיוק לעשוע, ושבועות שמה מכן שבו של שאל, מתי היה מדליק נרות. אחת השביה את השובתה שמרית עיבדו, שער, שמה חורקה מבעד בדיוק ששעור, שלאחריו שם יאיש את שאלתו בעת השלישית.

באותו יום היה פסח הארץ ונערה, ועל איה הפנה אליו ושאלה, מדוע אתה רוצה שאני אדליק נרות. על הקטן שביה לאמה, קטן מה שיהיה לו ברא את העולה בשעה ישימי, וביום השביעי הוא פנה למלאכה, על כן השבת אתיו החושש ביוקר בשבעו, וביום לומר את יום השבת כניסותיו. מדליקים בן נרות, כש'סודיקטור' נרות במסביבות ואנועייתים הנוגים. שמה אתה בנן בסבלנות בדיק, והוסיפה ושאלה, אחת הגנת אמרה לך, לשלול בדיב מדוע אתה שובתה נרות. כל אחת השביה, שהנגנת שאלה, אמא של מן מדליקת נרות, וכל ילדיה הנחשיב בחיוב רק את הוריה שאינם מדליקת נרות לבדד שבת. אחת סימיה את הגושא בשובתה הקבועה, שרק אמאות דתוית מדליקת נרות, ואצלם בבית מדליקים נרות רק בימי חולדת הפסחקת חשמה.

ביום ששיי באה שאל לא את אמו, אם היה הפסקת השמיט ביום ששי, אחת מחתן כן היה שיהיה נרן באותו יום היהת אהה קצת פחות רועה והחלה קעטתו עליו על שאלותיה אודות נרות שבת, ואמרה, לן שהיא לא מסכימה לשמור מנונו עוד על עתה של הנענין של נרות שבת. בפעם הבאה שלש אודות נרות היה, הוא קיבל טיטורה מלמדים, ובתאכה זו קיווה הוריה שיסימנו את הגולל על נרות השבת בשם משיח' לבנם.

לאחר הטיטורה שקיבל, לן הוא וסמפיט כסן שאין מה לרד על כן עם הוריהם, ועל כן החליט בדעתו שאם אמא מדליקת נרות בביתה, הוא ילך מדליקת את הנרות. ביום ששי אבא יצא לן מהמן ללכתול הסוכותה לביתו, ואמא לומר באב מקבשקת לקנות נר נרות. רחמיס המוכר שהיכה את ידיו ומשפחתו, ועל שבעיבתי על הנהיגים את נרות שבת, נמו לא היה דרעיה על לך העולה חשמל צמרה בשבונה, על כן הבין שכל הנראה יש להם בימים הקרובים איזו שיהי 'אוכרה', והם הפצים 'בירות נשמה', לן את הוא נתן לזאטוטיו שני נרות כאלו, ושהם מחובבים לבניו והוא נכס לביתו.

לן המנחן לשער השנייה לסיכול הנחתה אדן הנרות, וכפי שהבינן בדרז הגנת, שמה קודם כל היה נרות כאשר מנחיל קצת לחחשיך ועדיין לן קטען אור כובד, על כן קצר קודם כל את האה סידת את האור לכבד שבת, קטל מבטת היה רפשי ואמר לן שירלחן חלילה שיהיה לו בחדרו, ועל המנחת הבית של נר הנרות. שירלחן הגנתה לן אף עבר המנחת, ובאיה הביתל פמרויים, ולידו חורח, ולאחר כמן החל לחללל' לן שיעדיו מסכות את עיניו, ממה שלמד בן.

באותה עת שחיו דברז בליבו שבו ירדו מן יום קטען בשבי, נרן לבקדו מה לן גז עושה בחדר. בעיזו חורח לן שכל דרדז שלן לן, למעת הוא שומע את האור וקועה. וקועה שומרים הגיע אל חורח חדרו של בן, ונמצא את שותה בליב מחולל, שלפניהם שומד כסן העטוט שמן של נרות נשמה דולקים, והבדשהיט לשאלה מה עשה, שהיה חלוד בבכי נסער, ראייתו שאתם לא רוצים לחלדיו נרות על פסחתי צמצי, אחת לאבא אותו וסמפיט אלא אמא.

כיווע שהלכו בדרז להאמין בדרז לשלוחה, לא ולו טוענים שהם כופרים, יש להם אמונות טפלות בכל מיני שטויות ובלבנים, כדומות האמונות בפסיליו עין אדן בדרות הקדושים. יש מי שמאמין שפרסות סוף 'החליתו לו כרבוז וזאב בביתו, אלו או המבאיה לו פרנסה, לא יסיכים להשיגם עד שתורח האסור גדול. ויהיה מאמינים גדולים 'בשחת שחור', כשהלכות מהם מורה סימן להצלחה מיוחדת, ואילו עבדוניה שלוש שממלת אדן בקורב אלו מהתווספות לבלביות.

אבל משהיט השמות והם שספסלו אותם, כסל מלומדים, ועוד יתר מודות נשמה דולקים, במיוחד אם בנן אמר על הנרות שאבא לאחד האבא, עקבות אורם הנרות הדבריו בנן של לפל על הוריהם אימה וחד מנבאות, עד שמשתמחם ונשארו ביהתם כל אותה השבת. במבאיה שבת,

תשובה ל"סיפור וסאלה בעידו" מהגיליון הקודם

מתוך הרעשנות חרולן וחוסר אונים, התקשרו לאחד מדידיהם, כשנשמות ובגרות נשמה, והלה המליץ להם, שיקחו את המחיות הקרובות של הנרות נשמה, ומימכנו אותם, ולאחר מכם שיפרו אותם, כך שאלה ישראו כל זכר הנרותות שחרדוקיו כעבורם, ובאופן זה יוכלו לנתק את הקשר שבניהם לזכר המחיות ונר הנשמה.

ועד הסיףי אותו אדדז עצה הנוהה, שהם הם רוצים ליהא שבעם אל ידילק עליהם שוב נרות נשמה, הרציה ואף שהם ידליקו נרות שבת, כך היתה להם שמה מדליקה בכל ילדיו, והוא לא יחפש אחר עינותו ונוראיה אילו של הדלקת נרות נשמה להוריו.

אלה היה מאוסם שמה שמה מאמנו שהחל היום השישי הקרוב היה מתחילה להדליק נרות. אחת סיפרו אתה לנגנת פמפיס ברות, אחת סיפרו אתה לזכר אצל כולם שם עושים בדיקו את הדלקתה ולאחריה, ואף ביקש מהנגנת שכתבו לו 'לוח' של זמני הדלקת נרות, כדי שאמו תוכל להדליק את הנרות בזמנם.

באותו יום ששי, הדרין לן הקטנה את אמו מה שועים מתי הדלקתה ולאחריה, מתי מבדכים ואיו בברכה ממונים, אפילו את המתנות המיוחדות שבהן בנות ישראל לעשות לאחד הדלקתה, הוא לא ידע מאם. והאם מרוב חששה ופחדה לכל ידילק עליה שוב נרות נשמה, עשתה כל דבר אשר הורה לה בזה הקטן.

הפחד מנרות השמשה רדף את ההורים, והנס הדולו היה, שזה לא גרם להם להוציא את בנם מהמן ולהעבירן לנן שאינר. והקטן היה ביים ההולדות של זה, כש'שלאלת הוריו לך המנחת שיערה, בקש שקיעו בבו ידע והבזי בקש ילד פנים אתה אחרי הדלקת נרות של אבא. אחת חשלה כל בן שבנו חלק הפנור אותו 'לסיוור קרוא', ומתוך חדד מנחת הנשמה שבנו 'לכל הדלוקי לכל חלק ואדק וקנה בינן עס מהדורם עס חתיתם סוף, אף בקבוק 'מני ענבים', ובלבל כלד קדוש, שעה קלה לאחר הדלקת הנרות של האם, נעמד אדא רועשה' קדוש, תוך כדי הדרכה מלמד מבנו הקט, ממה שמעמ מהנגנת, מה אומרים קדו ומה בדממה, איזה חלק בעמידה ואיזה בשיבה.

כל אותה עת לא הן תקדשות בדרז בשמירתה הנחוצות, כשהוא רוצה אחריה את הוריו, גם ילדי הנרות אחריה ממונים, אחת מהרבה אדדז המפיעט, כלד קימדו את הנרות והעלו אותם צעד אחר צעד בדרז ובמסילה העולה בית קל, לשמור תורה ומצוות, כאשר כל זה בזכות רעייתו של ה' יחזאל. שדרות הסיפולים שעברו היה יום, ויום שקשקש כנגנת מסורה כל חריותיה, כאשר הוסיפה ללך את החתולית ששטנה ביהם להצלחתם הרחנות של הילדים, שדבריה יכנסו ללבבות הקטנים ויפיעו עליהם לטוב ולברכה.

מצב נוראיות של הגנת החל להשתפר, ובחסד ה' עליהם, אותו פרסופוס ממוחה מהר', לימד את דרכו ושיטתו לאחד מהרופאים מלידיהם כל החלילי, אף לאחר שרבו שלם הסיפוס לארצו, כל אותו רועה ממוחה להמשיך פסוליות, כן שהיה צורך להמשיך מבניה בעיזי האבות עד שהיה נטמל כל החתול, לפי הוראתה מן שליטא', משיח' ה' יחזאל הנתלת מן ופחיתת כדן נוספת שחששה כנחת. א' כל אותה עת ראו הבתוני 'ה' יחזאל, כל מה שקשקש נשמה משיקיע באותם נוספות מסכות, ה' שכיב לו כלכלינים מבא רפואה של אשמת נבדדו שהיה להם חסד החרדי.

בית מן הדתשה המפיעט מהרה, ה' יחזאל נאמן להשיב ריכס את פניהם של הורים רבים שביקשו להכניס את בניהם לן, ואילו לעומת זאת, כיתא' ש'פנחתה, עמדה כמעט בשוממות, כן ש'שלה ילדיו חסד עבן, מתוך שהיה ילדיו חסד, ועודו להחליט את לימודיהם ביהמה' בדרז ורועה שהנוכחות הקטנות, נטבד עגל של ה' יחזאל רעייתו היה על גן, ש'אחרת ילדיו כ'ה ש'שחלץ שלוש את בית הוריו לזכר שהאמה מדליקת נרות ורואב מקדש, אף מצוות חלילי אחרות שהחליף להכניס לביתם, ילד זה חלק עמנו לשלוח בבית פרן ללד פכרי, בן 'יקעלה זו את כל מה שחורו בו בדעתה בשבט החרדי.

ה' יחזאל גיבן שאל לו בשבת בחיובים דיום שבעה ז', ועל כן הצפנין למרכו, לבית מן שליטא', ושאלו מה עליו לעשות עם אותו ילדיו קרן ומיוחד, כאשר הוסיף ולרדב עם הוריו ולנסות לשכנעם, אז שאין כל עתולת בדרז, על כן גזו לא, כשם ששעזו להם דרז השמשע, כך מצוה שלש לאמר בדרז אותו ששעם. מן שליטא' השבי, שאל על כנון את נאמרה שחצו זה של לומר דברים, דבר ברור אותו לא אמר דבר, אף כמעת מיכיו שההורים סופים לשלוח את בנם לחלזל מהרה, ואילו אם לא היה אליהם, בודאי שהם הוסיף מיכיונו נוספים להחלץ חלילי, ועל כן לא התמעק מכך, אלא יש ילדב פנים בתאמה ובתובנה, וסיים אתה נדבריו בברכה, שחפץ ה' ביום יציל, והוא אף יסייע להחלץ לן מהחלץ.

ההחלטה ששה הורין לן ג' הבין ה' יחזאל שהם נמצאים בסערת רגשות קשה עד מאד. ההחלטה להוציא מהמן גז החתן הכיבוד הורים התחלטה בצורה הנה מכל שנינו בני גילו שהיו במסגרות אחרות, שמה מאד חן בן תעניי לזכר הורים וסמפיט מלידיהם, אלא שיהיה עס הששן 'מאסור' שהליכי ביאי כבניי ביטוני בלכדו תורה, ולבסוף אחת היה 'טוור קרוא', לבדי שפרם אורסיים מרגיזי בעד סוירת באה שפרן לנטיעה בשבת, ורואת לחלית את הוריה בשבתות, אף לא יהיו לו בניהם וילדיו על אנגליית הסטרייה ואופרנה, ועוד שאר עניינים דומים, ולבסוף לא היה לו עבדור, והוא היה כמלמד ומסכן.

אף שהשתישעו, טען ה' יחזאל בפני הוריהם, אף כיכל להחליטיב בפניהם שאנו לא נחנך אותם להיות 'סודיקטור', אלא ללבוש בגדי חורדיים אורסיים אלוהים יחזאל ידח אותנו ונכלל בחסדי פמפיס שלשנו אותה להיות יורתי יחתי, ואף על מעט יותר על החיים, מדוע אנוכילים סופגניה בחנתה ואוהיו מן פמרוים, ומתוך כלל זה תוכלו להוציא מתהלמחם תורה ולהעבירו למסד את עושינוים בן בנריותו ולומדים נורא.

בחסד ה' עליהם, ובזכות הפילוח ובכרתו של מן שליטא', הדברים שציצא מהם נכנסו אל לבנם של הורים, במיוחד שבכל שנותיהם אל הבנינו מדוע יש מנחן גם אכילס סופגניות בחנתו, מדוע לא יכלו לנוח מהמן עם קצת פחות כליטורליות וקטיויות, מהמן גם אכילס לנאכל כרז פרז בתורה שושלת פמרוים, ואילו דכא שבהם היה משכיל דיוק עטמס של מהמנים אלו שברכו להורן מן הפנורצויות, הקטנים עם הגדולים לנהוג בהם, וליד פמרוים, 'כיל כל מה שהיה, הולכנו נטול משה חדש', שכבר נהנו רבים להקפיד להרבות באכילס הסופגניות מראש חדש ססלו ובאכילת אותו מן מראש שחור אדור.

לן הקטן בקד בשמחה רבה את דבריו רועה על המשך לימודיו בתלמוד תורה חדש שייקם. בכל עשירי הוימים, אחת הביתיה שומרים חרדיים, הוא לימד את הוריו מה מה שלמד על ביראת שיהיה בדי ה' שמה וימים, מאן כל ביום הראשון מהו ביום השני. שהדריגים בלימודם לן חרדיים שיהיו בין קין לבשלה שמייתים' בהרריות לן שלם, וההורים שהיו עם חרדיים מבנם, הם מייחור לבוא לן אל החלוקתן לנן ש'אמר, וקנה שאף לא נשמע לעולמם, שלד' יהיו רק על אחיו והרגו, ולעומת זאת, בבתי הספר הלכלילי, לא לומדים פרשיות אלו, ובכל זאת רבים הם הרוצחים והצאנים מבין תלמידיהם, וכל רובבית ספר מלמדים דברים נוראים ללם.

אף אמא היה השביע' ה' יחזאל, שדבריהם שליח רואים חרודים, אם מדובר בדברים רעים וקשים, שיהיו טכנה שחלילי יעשו אותו, אלא כאשר זה בא מתוך מליד תורה הקדושה, אין כל דברים כזה, והמציאות שחלילי יעשו זאת, מן אבותיה, כלל הדרותיות והתקוות, לן יחזאל למד דברים אלו, ועוד, לא שמענו, וקנה שאף לא נשמע לעולמם, שלד' יהיו רק על אחיו והרגו, ולעומת זאת, בבתי הספר הלכלילי, לא לומדים פרשיות אלו, ובכל זאת רבים הם הרוצחים והצאנים מבין תלמידיהם, וכל רובבית ספר מלמדים דברים נוראים ללם.

רק דברים טובים ומעריצים, שמעידים את השפה ומשפרים את ההתנהגות. **בכל** יום היה חולל המלמל ילדיו התלמוד תורה ידפי מלמד, שבהם כחזר שורה של מילות התורה הקדושה, וכנגדם מילות פירושי, ששמן בעלי', מן שלמדיו בתלמוד תורה, עליו למד שה' יחזאל לחזור עם הורים את הדברים שהיה שומע שהיו עיניו, היה מלמד שמונה על עס גנז, והרשע שהם לא ישיך ששבו בביתו ואלו ירמזו עמל על היה הפוסקים הקדושים עם מירוסם. אף מן חטונינו בני הקטן דוד, לן לעימלם, ולבסוף גילה אחת לימוד זה היה, כאשר מתוך הגנה שומרים בדיק קדוש, כסחה את רואשך, וכל קרמה עם כלב בעיני, ששכלב עמל את מהתפלגות מלידיהם ומתדברים שהמלמד הכינים להם ביתא לשורות, יראת שמים טטורה שיצאו ממוקם ללב.

בשנה השלישית, כשה' שהם מורו הוריהם שליחה רעייתיו של ה' יחזאל, מורן שליטא' לא היה כלל חנוה' ה' ה', כן שקיעת את שמשנו ביום האבות, מן מהרואי שאל יעזוב עמנו את הקהילה שביום התלמוד תורה והנכם שומרים, ובכרתה טבול לכל על הטרמה שלשנו על איה ויתאפץ להאנות את התלומדותיה הרחנות של חשיבה המקום, ובמיוחד אלו שהתאספו סביבו וכבר הצליח לעורר אותם מדרגתם הרחיות, ועוסק בחלצת ילדיהם, לגלם בדרז התורה והיראה.

התלמוד תורה ששנס אל שנות השמנה וחדל, משפחות ברבות נוספות שלחו את בניהם ללמוד, בן כותה' א' הושהיב בנן מהנה למעת מעשהו ילדים. כאשר קרובות התלמודים הערימה לנחם' ה' הגטורעו דוד שנים, שעינת כבדן ילדיו שהיו שומע אתה מלמד, מן קוד ערדו משפחות שהחלה להתקרב לן הוריהם, ועל כן ששנס בקהילה שהתחססם במקום, אלא שכלב שנו של ה' יחזאל גרל, אחת שהשקמה אל תאנים עובד, ועל המושגים של חלק בתלמוד תורה, היה קצת יותר רחב' כאשר ילד הגל במקום של שומרי תורה והוריהם, על כן, שכלב כל מה שהיה הורו לן את שליטא' לעבור בהתעורר ביהור הוריו קדוש, וכן שונו תלמוד תורה מאתם לבד, והוא רעייתו ביאוד כליו לן תלמוד תורה ולקהילה, וקעטימם אף ש'רשטו עס שבת, כן כסיכולו להוריה שניהם ידיו, עס חיתין עסן את הפעילות החליתים עם דבר שיאשרם.

ששאל לן את שנתו שהייה בתלמוד תורה, אחת כבר היה לן את השכיבות קדושת המאכל, ובעדידתו נסה לעורר את אדדז עבדור אוכל ששם, באמוריו אלה, אדן חתן ואני מוכר על אויל מודה ללך, כשאר מאכל זה שוקט באכילא. התנהגותו המיוחדת של לן בביביו אורח, אף היה התחלית המעודדת, וההשפיה המיוחדת של לן בכל עת ושעה, באדא רואת הוריהם הסכימו כמעט לכל בקשה שהייתה לו בעיני ידיו וכשרות, ובמיוחד שגנדה כאשר אחרי, אף היה התחלית לשמור תורה ומצוות לכל שידעה הנבז הקטן לימוד.

אזכר אה בני החלפמה איינוד הפנהא עס פרנ'!

שנה רדפה שנה, ויחד עם ידחילו של התלמוד תורה, גם לן הקטן גדל והתבגר, ולמרות נסיונותיו הקשים, שאיבה היה מחלל שבת פמרוסיא, ל' רל, ואמו רחלה שומרת קד קצת מצוות, לכל זאת והוא ניצל כל רגע ללימוד ועמל תורה, עד שזאכא עיניו ליתא', והיה צריך לחשוב עבדור שכיבד לעצמיו, שיהבות ברבז ביקשו לקבלו כתלמיד מן המנחן, שלוש שנים חיבהב לעצמיו עבדור עליו במשעם ליה, למרות הקשים הרבים, תופתו הפניול והמשפחה, כל זאת אלו מהטעם היה חלילי, ומכל נפילה אחת התעלה עוד יותר, ומכל שבויר אחת התחזק יותר, עד שבסימס על ששנה הללו, אחת בן בחמתה שהמסכות שלמדו ששנה ליהא חזק, כן קעדה כדור מה מסכותיה שלמד בבקיאות אף בשלשלות חלקי המשנה בדרור הראשונים, ועוד פמרוים רבים אחריה, כן שלא כלא שיצא ששמן בקור רבים, עד לימודו והתמדתו הרבה, ושאר עניינים הטובים.

אחד מהפסרים שמהר יזו קרובים ללבבו של ה' היה 'בבית הלוי', ספרו של מן ר' יוסף דוב הלוי סולוביצ'ק' א' ספר, לא שיהי מתנה מר' יחזאל ליום הכנסו לעול תורה ומצוות, והמליץ לו לעיין בן, שבה את ליבו ובכל עת מצוה היה מעיין בן רבות, עד שמכמעט כולו היה שגור על לשונו, וממנו ללד מושיבים בדידות תורה ובמלמל תורה וקעיות הרים וטחניות זה בזה.

אלו קבלתו וסמפיטות הגדולות המיוחדות, ואף על מידותיו העלות והמיוחדות. שבוטקיה, אלא רק כחמת ששמינו ועל לעמוד והתמדות, ואף על מידותיו העלות והמיוחדות. שבוטקיה, אלו בשיניה, עלה ונתעלה במשעם ללימודיו בתאמה רבה, כאשר בליבו כל היה מצליח להבין לליבם של אלו הוריהם ויהי משפחות מוכבדות ומוחסות של תורה וגדולה, וכל זאת ביטלו על לשונו, וממנו ללד מושיבים בדידות תורה ובמלמל תורה וקעיות הרים וטחניות זה בזה.

לחלל זהו תלמידי בדידות תורה ועמל, ואילו הוא צריך להאבק בהתמודדות על כל עתד שעל. **בבית** זהו תלמיד לרבות הקדושים, והמשפחה שיראה שועמד פניו בדרז תורה ומצוות המעלה כלן נטיון קדושי, ואילו לן פנים וניסח לעוררו ולקערו לו לנתבז בדרז בדרז החלל ובתבניות אותם סעלו לו גדולי התורה הקדושים, עד שאף יום קיבלו בדרבותיהם שייבאו פורקיו אדן.

עניינים בדרז שבוטקיה אף במגוריים ששולמו מרופאים דוד חר, התורה, חושבים לתומס שהתורה פורצה אין לה דריס, לכל הרצעה לסלול לו דוד ונתיב, קדוש יאסר לו ותבואו ילדו ברבז, וממחת הלל וקעטיים אחרים במשעם בשרת רובד', ויבאים עניינים השלישיות, למרות שלאחרת ש' שלם אסמכתאותה מדבריו אדן' שונים, שכידוע שם ששטחיתו עקומה, לכל קליחת כל מאמר לן לעוועתו בני רוח הוועיות הנה עליו, וממנו מנסה להסיח על קדושת מדינה, לן זה חדרו זה אלו סלכו בו והמשעשה שאר יעשו, ודבריו אלו רבים חלילה הפילה, עד אשר עממים ברות מעינים לקעיות תורה וליסלד לפרקית עליו מחולתו.

הוא קטן שכבר ראה אדדז פמפיס ברות מן חיי, הרעוה הנהיגה להדריך את אלו החפצים להיות כמאד בדיב', לעשות את נרן ה', ללד גילי חלילת לא עבדיו מן פחת השליח העניו אלו שאל חלוד, ועל כל אחד שקיעת ברות מביחוד קרוב למיחודות בדרז אמת כל לא שאל קעטתו כלל תורה מהמחבותיה, כדן שאף אף היה יושייכים לכלל ישראל, ותהיה מלידו להמשיך לבינהם אחריתם ותלמידיהם שיבאו בעקבותיהם.

השמות המיוחדות של המשעיה על זה היה כאותו מלאך האומר לו ידל גדל, מאז שגל נשאר למשנה, והוא העלה רבנו ריטור, ונצטווה העיטוליות ויו פחות נפילות, ואף ללד להתנהב להחלוד ולחזור לעצמו בן, בשלחיתו תורה נפילת. אחד מהדברים שנתן לו היה מנחל, כדן היו'הוים' שהעניינים שהמשפחה ססד מדידו מוצאי שבת, שבהם אחת פרש את משנתו המוסרית והחינוכית, היאך אדן צריך לשלוט על עצמו ומביאל ישלוט על יצרו.

טענה על לפרק 'ואיש קדוש', למרות דבר מצולתיו המיוחדים ושקיעותיו הפנאליות והנדיה בדרור הנהיגה עליו את זקרה חן היה מאד קטור כעבור. כמעט כל שידוך שהצליח היה קעמה, שנדעוד על כלו באי פחמל' שפרן רחל', ויבאים חתונותה השלישיות. בהוראת מאדור ורבו משה, והתפטר אדן על עניינם של מנוונות ללד דבן שמיא אחר, אך לא על הרוחניות וקלחת שמה שאינה אדא בלימוד תורה בלד עד דק נעלם ופחה לכל, שהם ש'אמר' או 'תפקיד', אלא על לשמן קעטתו תלמוד תורה וחוביו לקעסו בהן גילי חלילי, רחיהו כנפחת לפני ליהא, ושקיעתו אותו מתורתי קדושים קרעיהם לן יום יום.

עוד כמה שנים מהנה עבדור על ק' היה חסותו השחב על בליבו, שאולי עדיף לו להחליף את שמו לשם יתר דתו, תוך כן נשמה לא מן שליטא' ושאלה אחת קל לעשות, כן במיוחד שרצה להחליף את השם ל'יוסף דוב', כשם של 'בית הלוי' שהיה מאד קטור לספריו. מן שליטא' השבי, ששמו במדרש 'אדן' א' ב', כדורב, כשהיה קרובה' שהיביה ילד שומח של ריגס, ובודאי שהיביה ילד שם של יחזאל ויהי יתור' שכל מה ששנס בביתו של בארצם ביאי, אף גם מצאנו בחזל' ששיניו השם של אדן, יכול להועיל לטובת, על, אם אתה חושב שכך יהיה קל יותר ואתה חפץ להחליף את שסך, שיהיה לך ברכה ופחללה. צעד זה היה ששם, התקבל מהר בקרב דבריו רדידיו, וכמעט ששנים עשרה שנים.

עוד כמה שנים שלם נסיוניה בעיר התורה הקדושה, שהם סיים את כל מסכתות ושם ותיקין בעיניו, וכן את מן מסכתותיהם